

Týden pod rozkvetlou třešní

V **pondělí** jsme s Boženkou vyšli do parku, který celý kvetl. Stromy byly bílé a růžové, jako by je někdo pocukroval. Boženka se zastavila pod jednou velkou třešní a řekla: „Emilku, podívej. To je ale nádhera.“ Já jsem se podíval. Ale pod lavičku. Tam to taky vypadalo krásně, protože tam ležel rohlík.

V **úterý** jsme si sedli na lavičku pod tu třešeň. Boženka se najednou usmála. „Víš, Emilku, já jsem dostala první pusy už jako malá holka.“ Zvedl jsem uši. Pusa? To je důležité téma. „Byl to kluk od sousedů,“ povídala. „Měl odřená kolena, čepici nakřivo a strašně se styděl. Dal mi pusy a utekl.“ To mě pobavilo. Dát pusy a utéct? To bych já neudělal. Já dávám pusy pořádně. A pak ještě čekám, jestli nebude piškot.

Ve **středu** se Boženka zastavila u jiné třešně. Chvilí mlčela. Větvičky se nad námi houply a pár květů jí spadlo do vlasů. „Tady mi dával každoročně pusy František,“ řekla tiše. „První opravdová pusa byla s ním. Pršelo. Měli jsme jeden malý deštník a oba jsme se pod něj nevešli.“ To znám. Já se taky někdy nevejdu tam, kam bych chtěl. Třeba do tašky s koláčem.

Ve **čtvrtek** se počasí pokazilo. Vítr foukal tak, že mi převracel ofinku, a déšť klepal na okno jako nedočkavá návštěva. Já jsem se tvářil, že dneska jsem pes domácí, gaučový a naprosto nepromokavý jen z dálky. Jenže Boženka vytáhla deštník. „Emilku, my musíme. Tradice.“ A šlo se. V parku nebyl skoro nikdo. Jen my, mokré stromy a jeden holub, který vypadal uraženě. Boženka došla pod včerejší třešeň, narovnal se a usmála. „Každý rok jsme si s mým Františkem dali pusy pod stromem,“ řekla. „I když pršelo. I když byla zima. Jednou dokonce padaly kroupy. Tradice se dodržují.“ Potom se sklonila ke mně. „Tak pojď, Emilku. Ať jsi celý rok čiperný.“ A dala mi pusy rovnou na čumák. No. Taková věc se nedá nechat bez odpovědi. Chvilí jsem stál důstojně. Pak jsem se postavil na zadní, opřel se předními packami o její kabát a olízl jí tvář od brady až skoro k uchu. „Ty uličníku! Tak to budu čiperná asi taky!“

V **pátek** pršelo, tak jsme zůstali doma. Boženka seděla s čajem, já u jejích nohou a na stole ležela malá větvička třešně, kterou jsme si utrhlí na památku z Františkovy třešně.

V **sobotu** bylo po dešti. Park voněl čerstvě a květy padaly ze stromů jako bílé konfety. Několik se mi přilepilo na hřbet. Boženka se na mě podívala a povídá: „Emilku, ty vypadáš jako dortík.“ Dortík? Já? Černý pes, vážený strážce domácnosti, ochránce ponožek a kontrolor rohlíků? Dortík?

V **neděli** jsme se vrátili pod naši třešeň. Boženka mě pohladila po hlavě a řekla: „Víš, Emilku, člověk někdy zapomene, co měl koupit. Nebo kam položil brýle. Ale na něco si srdce vzpomene samo.“ A já jsem si pomyslel, že tradice jsou zvláštní věc. Někdy začnou u malého kluka s čepicí nakřivo. Pak pokračují u mladého muže pod malým deštníkem. A nakonec stojí pod stromem stará paní a černý pes s předkusem. A pořád je to láska.